

Ông đồ

"Trong làng thơ mới, Vũ Đình Liên là một người cũ. Từ khi phong trào thơ mới ra đời, ta thấy có thơ Vũ Đình Liên trên các báo. Người cũng ca tình yêu như hầu hết mọi nhà thơ hồi bấy giờ. Nhưng hai nguồn thi cảm chính của người là lòng thương người và tình hoài cổ. Người thương những kẻ thân tàn ma dại, người nhớ những cảnh cũ người xưa.

Có một lần hai nguồn cảm hứng ấy đã gặp nhau và đã để lại cho chúng ta một bài thơ kiệt tác: Ông đồ.

Ông đồ năm năm đến mùa hoa đào, lại ngồi viết thuê bên đường phố. "Ông chính là cái di tích tiêu tụy đáng thương của một thời tàn".

« Mỗi năm hoa đào nở
Lại thấy ông đồ già
Bày mực Tàu, giấy đỏ
Bên phố đông người qua
Bao nhiêu người thuê viết
Tấm tắc ngợi khen tài:
"Hoa tay thảo những nét
Như phượng múa, rồng bay"
Nhưng mỗi năm mỗi vắng
Người thuê viết nay đâu?
Giấy đỏ buồn không thấm
Mực đọng trong nghiên sầu...
Ông đồ vẫn ngồi đấy
Qua đường không ai hay
Lá vàng rơi trên giấy
Ngoài trời mưa bụi bay
Năm nay đào lại nở
Không thấy ông đồ xưa
Những người muôn năm cũ
Hồn ở đâu bây giờ ? »
1936

Có thể nói ngay từ khi ra đời, "Ông đồ" của Vũ Đình Liên đã đại diện cho một nỗi hoài cổ, một thành quách cũ đã sớm qua đời. Ấy vậy mà gần trăm năm sau, ta vẫn cảm nhận được nỗi niềm ấy, thấm đẫm trong từng câu thơ - có lẽ vì cái quá khứ ấy đã xa càng xa hơn nữa, hay vì sự hoài cổ luôn là bản tính không thể xóa nhòa của con người.

Vào mỗi dịp tết đến xuân về, tôi lại nhớ đến "những người muôn năm cũ". Đó không chỉ là ông đồ, còn là người viết thư tay cuối cùng, người sơn bảng hiệu cuối cùng, người làm tò he cuối cùng... Những con người của một thời đại vàng son đã qua.

Tôi như thấy được chính tôi trong đó, bởi vì rồi một ngày hồn ta cũng sẽ đi theo năm tháng mà bị lãng quên, chính ta sẽ trở thành lá vàng, bụi bay trong hậu thế. Bởi vậy, tôi tin rằng dẫu có trăm năm sau, bài thơ này vẫn sẽ được nhắc đến, bởi sự đồng cảm sâu xa ấy.

Cũng thật trái khoáy phải không, khi những 'ông đồ' đã sắp trôi vào quên lãng, nhưng bài thơ về nỗi niềm ấy vẫn còn trường tồn.

[#GócNhỏVănThơ](https://www.facebook.com/byLamSan/)

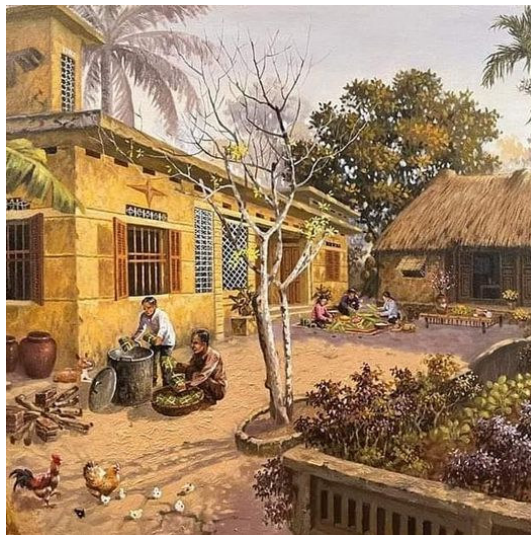
<https://www.facebook.com/byLamSan/>

Đỗ Tảo

..."Những người trăm năm cũ

Hồn bây giờ ở đâu ?"

Một bà viết rất hay chẳng hiểu mọi người sao , còn tôi khi đọc bài viết này có gì đó khó tả diễn ra trong lòng nó cứ nhớ hoài về miền hoài niệm có tuổi thơ , có những ngày xuân thật êm đẹp , có Tết nghèo mà đậm ấm có câu đố đỏ cây nêu pháo nổ râm ran lúc giao thừa và ...
Cảm tác giả , chúc vạn sự như ý !

MANG TẾT VỀ NHÀ

Sắp hết năm rồi, con sẽ xếp hành trang
Cất gọn lo toan để trở về bên mẹ
Bỏ hết bon chen lại về làm đứa trẻ
Đứa nhóc suốt đời chưa lớn với mẹ cha
Dẫu con đâu còn là đứa trẻ lên ba

Cuộc sống xa nhà dạy con khôn nhiều lắm
Vất vả, mưu sinh cũng lắm khi mệt nhọc
Toan tính, lo lắng nhiều lúc cũng tủi thân
Con nhớ năm qua mẹ gọi con mấy lần
Con đã rung rung mỗi lần nghe mẹ nhắc
"Tết nhớ về chơi, nếu như con không bận
Cha cũng nhớ nhiều cái đứa nhóc của cha"
Chúng con trưởng thành cứ mãi miết bôn ba
Chẳng kịp nhận ra.. cha mẹ già rồi đấy
Tết mấy năm nay đủ đầy hơn như vậy
Con cái xa nhà thì Tết cũng chẳng vui
Con sẽ mang Tết về với cha mẹ thôi
Đến tối giao thừa sẽ cùng trông nồi bánh
Sẽ đưa mẹ, cha thăm mấy nhà bên cạnh
Chúc Tết các nhà trong xóm với người thân
Tết với mẹ cha.. là có con ở cùng
Con đã hiểu rồi, con sẽ không đi nữa
Con sẽ về thôi, Tết này con xin hứa
Sẽ mang "Tết" về cùng đón Tết thật vui
Cha mẹ chờ nhé.. con cũng sắp về rồi.

[#LamSan](#)